

Lukášová vs. Hrubý

Rozhovor se odehrál pouhý den před slavnostním vyhlášením cen pro nejzajímavější designéry roku Czech Grand Design 2015. Na ocenění za nejlepší design šperku byla nominovaná Helena Lukášová za brože a šperky pro podzimní kolekci 2015/16 módní návrhářky Denisy Nové. Helena tuto cenu nakonec získala.

HL: Kolekce těch nominovaných šperků se jmenuje Jsi tím, čím si přeješ.

KAM V BRNĚ...

červenec - srpen/julij - august 2015/16 ročník

KAM WHERE
V BRNĚ IN BRNO

vidíš

Chládková vs. TIMO

7/8

4 ← kampaň
Veliká cena CE
& Mecenášův obchod

38 ← kampaň
na festival

61 ← program
kulturních akcí

▶ Předchozí vydání

KAM V BRNĚ... REDAKCE

AH: Čím si přeješ být...

HL: Ne... Čím si přeješ... Název takhle lépe definuje široké pole našich tužeb a přání, které vztahujeme sami k sobě, ale i od nás k ostatním a vnějšímu světu. Kolekce je inspirována tradicí votivních darů zvaných Milagros, což je zvyk zakořeněný ve španělské a latinskoamerické kultuře. Jedná se o drobné napodobeniny objektů, jichž se přání/modlitba týká. Buď v přímé souvislosti, jako se například noha vztahuje k přání uzdravení pochroumané nohy, nebo ve významu symbolickém, kdy tentýž předmět, tedy dejme tomu opět noha, může vyjadřovat dlouhou cestu a prosbu o ochranu během odloučení.

AH: To jsi dělala na 3D tiskárně...

HL: Nejprve jsem pracovala pomocí 3D skeneru a fotogrametrie (sestavení 3D objektu ze sady fotografií) a zachytila členy mé rodiny a sebe. Pak jsem to zpracovala v modelovacích programech, řezala části našich těl, komponovala do různých konstelací, ozrcadlovala, množila. A pak to šlo do 3D tiskárny. Byla to strašně intimní práce. Objekty, které vznikly, jsou pro mě jako malé fotky nejbližších v peněžence. A odkrývá to hlubší souvislosti. Myslela jsem na relikvie, části těl svatých, které jsou předmětem doličným jejich existence. Zvolila jsem zlato – je jako materiál věčný, září i ve svitu měsíce, odkazuje na mnohé historické souvislosti.

AH: A tys to dělala přímo pro Denisu Novou? Nebo použila něco, co už jsi měla hotové?

HL: Vzniklo to přímo pro kolekci A/W 2015. Pracovaly jsme na svých kolekcích nezávisle – v průběhu práce jsme spíše hovořily o významech, které se snažíme najít. Denisa použila redesignované recyklované persiány, které našla na belgických trzích. A to byl první moment, kde jsme se setkaly a hned nám bylo jasné, že to spolu funguje. Pro mě Denisa skutečně pracovala s relikvií. Přemítala jsem o možných majitelích původních kožichů, vybavila jsem si fotografie z koncentračního tábora, kde byly části mrtvých těl rozříděny podle následného zpracování... Mýdlo, kůže, matrace... Je to tedy pro mě o brutalitě, naději, o touze naplnění snů a přání. A taky o zachování historické paměti a historického materiálu. Fotografie Karin Zadrick pak výborně vystihly o čem jsme přemýšlely – je tu jakási stíněnost, modelka je na fotkách fragmentovaná, Karin fotila při stmívání a před autem s rozsvícenými světly.

AH: A nové projekty? Ty ses nedávno vrátila z Ameriky. Jak dlouho jsi tam byla a cos tam dělala?

HL: Byla jsem tam měsíc a týden, docela krátce... Pozvali mě do instituce, která se jmenuje The Center for New Art na univerzitě WPU v New Jersey. Profesor Michael Rees, který mě tam pozval, se zabývá spojením digitálních technologií a sochařství. Univerzita pořídila robotické rameno, které pojmenovali Blossom (Poupě), a používají ho na tvorbu soch. Já jsem měla ideu, že budu při tvorbě používat vlastní myšlenky, což není úplně jednoduché... Jeden kolega, student Jakub Valtar, vytvořil aplikaci, která vytváří ve virtuálním prostoru křivku přes takové zařízení na hlavě, které snímá aktivitu mozkových vln. A tuto křivku jsem pak použila jako kostru při tvorbě soch.

AH: Ty jsi myšlenkami vymodelovala sochu?

HL: Částečně jsem to mohla ovlivnit, ale zčásti ne... Bylo to hodně zábavné, těch možností je nekonečně.

Vydavatel:

KAM v Brně...

Turistické informační centrum města

Brna, p. o.

Radnická 4

658 78 Brno

Dodavatel:

Pocket media s.r.o.

Špitálka 70/16, Trnitá

Brno 602 00

Kontakt redakce:

e-mail: redakce@pocketmedia.cz

Kontakt inzerce:

e-mail: obchod@pocketmedia.cz

telefon: +420 602 509 278

Kontakt předplatné:

e-mail: predplatne@pocketmedia.cz

kam@pocketmedia.cz

facebook.com/kambrno

AH: Zkoušela jsi to jen na svém mozku, nebo i na jiných?

HL: Jenom na svém. No a potom to samozřejmě zkoušel Jakub, ten to testoval na svojí mámě.

AH: Mne by právě zajímalo, jestli jsou nějaké rozdíly v mozcích...

HL: Údajně ano, ale mozkové vlny jsou podobné tlukotu srdce, nejsou tam nějak markantní rozdíly, že by se podle toho dala třeba určit identita mozku, to asi ne.

AH: A všem se to moc líbilo...

HL: Američani jsou hrozně pozitivní.

AH: A pak byla nějaká výstava?

HL: Sochy jsou teď vystaveny v Americe na univerzitě, ale nechám si práce poslat do Česka... A chtěla bych v tom pokračovat, protože ten robot je schopný udělat velké věci a hodně rychle.

AH: Je to hodně drahý?

HL: Robot sám o sobě je hodně drahý, ale my jsme používali polystyrén, takže samotné sochy jsou docela levné. Já jsem ten svůj projekt vztahovala k jedné dětské říkance...

AH: Ty sis říkala říkanku a zaznamenávala mozkové vlny?

HL: No, mně přišlo, že to je taková nejjasnější definice lidského života... Trhají se lístky z akátu a říká se: Štěstí – neštěstí, láska – manželství, peníze – dítě – smrt.

AH: Existenciální říkanka...

HL: Ano. A teď k tomu chci ještě vytvořit manuskript, což bude autorská kniha, ručně psaná, kde bude přepsaný kód k té říkance. Taková kniha kouzel... A teď bys měl říct, na čem jsi dělal ty.

AH: V lednu jsme dokončili kampaň pro Vysoké učení technické, což je vždycky hodně intenzivní. A letos to bylo zase o něco zajímavější, protože se snažíme předvídat budoucnost nebo aspoň reagovat na zahraniční současnost. Letos jsme se snažili reagovat a reflektovat realitu, kterou jsme před lety stvořili.

HL: Myslíš tu písničku?

AH: Jo. Před lety natočil Jura Fiala poprvé takový veselý videoklip, ve kterém jsme si dělali trochu legraci z toho songu, jak tam všichni zpívají ve studiu...

HL: We Are the World...

AH: WE ARE THE CHILDREN!

HL: To je Jackson.

AH: Jo a Richie. No a pak jsme vykradli různý dojemný charitativní videa a natočili klip Miluju tě mé VUT. Ten dělal hrdiny z lidí, co na takové škole jsou, ale tehdy hrdiny nebyli... Nerdi, chytří, zakřiklí, divní lidi, co se hrabou v technologiích a ve vědě, ale přitom strašně zajímaví... Stal se z toho hit. A teď skoro všechny univerzity dělají přijímačkový marketing založený na videoklipech. Většinou písničky, filmečky či dokonce rap. Protože rap je cool, chápeš. Nepřísluší mi to hodnotit, ale obecně – když něco kopíruješ, musíš kopírovat podstatu, a ne formu.

HL: A jak na to teda reaguješ?

AH. No, letos jsme to přetočili vzhůru nohama a vytvořili realitu novou, kde se proti minulosti vymezujeme. Zakřiklí nerdi se za ty roky díky médiím stali idoly a těm už tolik nezáleží na tom, co máš doopravdy v hlavě. A tam do hry vstupuje brněnské VUT, kterému právě o to, co studenti v hlavách mají, jde. Natočili jsme manifest a potom rozhovory s různými nerdy, odborníky na media, reklamu a tak. Celá realita má asi tři vrstvy a všechny jsou součástí jedné kampaně. Ale to je jedno, ty jsi mnohem zajímavější! Lidi může zajímat třeba to, jak vnímáš Brno. Ty jsi přece dlouhou dobu žila jinde, tak můžeš srovnávat.

HL: Když jsem v zahraničí, tak první otázka vždycky je, jestli jsem z Prahy. Už jsem byla unavená odpovídat že ne, že Brno je asi dvě hodiny autem, takže už říkám, že jsem z Prahy, protože ta geografická vzdálenost nehraje žádnou roli. Ale je fakt, že jsem jednou dostala zákeřnou otázku, jestli jsem z Brna. A byl to instalatér.

AH: Kde?

HL: V Americe. A nebyl to Polák. A věděl, že Brno je po cestě z Prahy do Vídně... Ale vážně... Myslím, že si neuvědomujeme jednu věc – že se nemusíme bát chodit po ulici prakticky 24 hodin denně a mít strach, že nás někdo zastřelí. To opravdu není všude na světě. Protože jsem vyrostla tady, tak jsem si neuměla představit, že by se někde fakt střílelo. Když jsem žila v Trentonu, hlavním městě New Jersey, tak jsem si dlouho myslela, že lidi v noci dělají ohňostroje. Tam jsou opravdu gheta, kde doporučují v noci nezastavovat na červenou a zamknout dveře, když se tudy projíždí. To my tady nemáme a tím pádem ten pocit bezpečí nedoceňujeme, bereme ho jako absolutní samozřejmost. Druhá skvělá věc je, že Brno má optimální velikost. Že se po něm můžu pohybovat pěšky.

AH: Jezdíš na koloběžce, ne?

HL: Jezdím na koloběžce, tak je to takové polopěšky... To je další obrovská výhoda. Celkově je to čím dál příjemnější místo k životu. Například – já jsem vyrůstala na Jarošce, vedle Lužánek. Bydlela jsem tam asi do roku 1997, takže vidím tu obrovskou proměnu. Z Lužánek se stalo opravdu společenské místo, kde lidi dělají, co chtějí... To nebývalo.

AH: Já jsem tady taky vyrostl, v centru, takže jsem zažil proměnu z naprosto mrtvého v živé město, kterým se nese naděje. Což může skončit kdykoliv, libovolnou krizí, ale ta naděje, ta tam pořád je. Víc a víc lidí si uvědomuje, že nejde jenom o zítřek, ale můžeš si říct, že zkusíš něco budovat třeba dva roky, protože se nebojíš, že to něco zhatí. Ale taky existuje spousta věcí, u kterých si říkáš, že by to šlo změnit k lepšímu hodně

AH: Já jsem tady taky vyrostl, v centru, takže jsem zažil proměnu z naprosto mrtvého v živé město, kterým se nese naděje. Což může skončit kdykoliv, libovolnou krizí, ale ta naděje, ta tam pořád je. Víc a víc lidí si uvědomuje, že nejde jenom o zítřek, ale můžeš si říct, že zkusíš něco budovat třeba dva roky, protože se nebojíš, že to něco zhatí. Ale taky existuje spousta věcí, u kterých si říkáš, že by to šlo změnit k lepšímu hodně jednoduše.

HL: Já třeba nechápu, že populace stále klesá a staví se nové a nové bytovky a kanceláře. A navíc v takové podobě...

AH: Zatímco Evropa začíná obdivovat devadesátkový eurofuturismus jako retro, my ho teprve stavíme navážno. A to je krásný, ne?

HL: Mám strach z invaze nedefinovaného, typizovaného, univerzálního stylu, kterým se setře duch toho místa... Aby se tady stavěly další skleněné piksly uniformovaného typu...

AH: Já se na to město dívám z pohledu budoucího archeologa nebo kulturního antropologa, archeologa životních stylů... Brno má spoustu autentických věcí, které by bylo dobré zachovat. Jak napsal kdysi Michal Kašpárek, ukazovat někomu Brno je jako ukazovat svého vyšinitého příbuzného, který je divný, ale kterého máš moc rád a občas z něj vypadně geniální myšlenka. A myslím, že se ten příbuzný učí nové věci. Stává se z něj město technologických inovací, je tady spousta nových investic... A mým přáním je změna brněnské identity, která začíná tím, že přestane nesmyslně dohánět jiná města.

HL: To se ale mění, myslím.

AH: Hledání nového sebevědomí začíná přiznáním si, že jsme vyšinití příbuzní. Vždyť tím jsme právě zajímaví! V Brně taky nemůžeš nic moc pokazit. Laťka je nastavená tak nízko, že o ni můžeš snadno zakopnout. Laťky se doslova válí po zemi. Ale pokud bereš laťku jako příležitost, cokoli uděláš, bude automaticky super. Můžeš třeba velmi rychle otestovat nějaký bussines koncept. Do půl roku víš, jestli je úspěšný. A pokud selžeš, selžeš velmi levně. Tenhle model může být pro spoustu podnikatelů lákavý.

HL: Jen je mi líto, že tady, podle mě, pořád trpíme trochu pocitem provinčnosti. Bylo by dobré se na to vykašlat. Jít prostě dopředu hrdě, nebát se a chovat se důstojně, protože ta jinakost, co máme, ty jsi říkal divný příbuzný, bude brzy hrozně obdivovaná. To, jak některá města začínají být stejná...

AH: My máme AZ Tower...

HL: To nechci ani komentovat.

AH: To je ale právě ten vyšinitý příbuzný. Vyšinitý k výšinám.

HL: Ale hodně vyšinitý... To je výborný – pneuservis, vedle je kolej, pak nic, prázdná a tam stojí AZ Tower. To přece není absolutně funkční. Já jsem opravdu zvědavá na nového hlavního architekta města Brna.

AH: To já taky...

HL: Kdo to bude?

AH: Já nic nevím!

HL: Vždyť to ještě není jasné.

AH: Vždyť nic neříkám!

HL: Já mám svého favorita.

AH: A cos udělala pro to, aby vyhrál?

HL: Napsala jsem na Facebook, proč si myslím, že je nejlepší.

AH: Tak snad tvůj názor něco změní...

HL: Zelené Brno se mě zeptalo, tak jsem odpověděla. Já bych byla ráda, kdyby hlavním architektem města Brna byl Jiří Klokočka. Je to člověk, který se věnuje strašně dlouho urbanismu – fungoval třeba v Belgii, kde dělal velké urbanistické plány. Je to člověk, který nemá vazby na Brno, takže tady nemá žádné velké kamarády. Věřím mu, protože neuvažuje ve smyslu „prodáme nádraží a vedle nádraží uděláme parčík“, ale uvažuje o městě jako o struktuře a bude se snažit, aby to byla struktura funkční, protože to utváří celek zásadně. Podle mě je schopný vize. Ale ať už to bude, kdo to bude, hlavně ať to městu prospěje...

AH: Podle mě bychom nějakou vizi Brna měli mít všichni. Já bych třeba brněnské přednádraží přihlásil jako památku Unesco. A to celé sakumprásk včetně bchodů a lidí, ti by se stali komparzem. Památkáři by dávali pozor, zda je rozsypán správný počet vajglů, bliká dostatek diodových nápisů a zastávky jsou přiměřeně počmárané. Hlavní choreograf by dohlížel, aby z ostrůvků komparz tak akorát přepadával, kostyméři by pečlivě udržovali tradiční brněnský kroj: džíny-pěřovka-igelitka, parfumer by kontroloval rozstřík speciálně namíchaného eau-de-gare. Stal by se z toho zábavní skanzen, podobně jako v Rožnově, nejvíc cool by bylo mít tam práci jako nezaměstnaný bezdomovec, a jezdili by se na to dívat Japonci.

HL: Měl ses přihlásit. Je to cool.

71

SYNC YOUR TASTE ↓ SLAĎ SVOJE CHUTĚ

2016

Gourmet
→ BRNO